

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/45/2016
Identifikačné číslo spisu: 8015200823
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8015200823.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Jozefa Hargaša, v právnej veci žalobcu: T. N., trvale bytom Š. XX/A, XXX XX L., právne zastúpeného: JUDr. Martinom Staroňom, advokátom so sídlom Hlavná č. 89, 080 01 Prešov, proti žalovanému: Krajskému riaditeľstvu policajného zboru v Prešove, Krajskému dopravnému inšpektorátu, so sídlom Pionierska č. 33, 080 05 Prešov, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-PO-KDI3-49/2015-P z 05. júna 2015, v konaní o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/32/2015-34 z 22. marca 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 1S/32/2015-34 z 22. marca 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-PO-KDI3-49/2015-P z 05. júna 2015, ktorým žalovaný ako príslušný odvolací orgán podľa § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“), rozhodol o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu Prešov č. ORPZ-PO-ODI2-844/2014-P zo 04. marca 2015 (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa“) tak, že odvolanie zamietol a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktorým tento uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), na tom skutkovom základe, že ako účastník cestnej premávky porušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. l/ a písm. m/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“), pretože dňa 19. augusta 2014 v čase o 13:10 hod., v Prešove na Ul. Prešovskej smerom do centra mesta a následne aj na Ul. Bardejovskej v Prešove, viedol osobné motorové vozidlo zn. Hyundai Getz, ev. č.: L. XXXEU, pričom počas vedenia vozidla držal v pravej ruke mobilný telefón, resp. jeho maketu s nápisom na zadnej strane „škrabka na ľad“, ktorý jeho zadnou stranou nasmeroval na vozidlo

PZ (ako keby vyhotovoval kamerový záznam), čím počas vedenia používal telefónny prístroj okrem telefonovania s použitím systému „voľné ruky“ alebo vykonával inú obdobnú činnosť, ktorá nesúvisí s vedením vozidla a následne pri odbočovaní z Ul. Bardejovskej v Prešove vľavo k ČS OMV, cez otvorené okno vystrčil z vozidla ruku, ktorou ukazoval hanlivé gesto smerom k neoznačenému služobnému vozidlu Policajného zboru zn. Audi A6, za čo mu podľa § 22 ods. 2 písm. f/ zákona o priestupkoch uložil pokutu vo výške 80,- €, a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 331,13 € titulom trov právneho zastúpenia.

Krajský súd, z priložených administratívnych spisov žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa zistil, že správny orgán prvého stupňa uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom a právnom základe, ako je uvedené vyššie. Za tento priestupok žalobcovi uložil pokutu vo výške 80,- € a zaviazal ho nahradiť trovy konania. Na základe odvolania žalobcu vo veci rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím ako príslušný druhostupňový správny orgán tak, že odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na prvostupňové rozhodnutie, obsah odvolania a poukázal na to, že preskúmal napadnuté rozhodnutie a aj konanie, ktoré vydaniu predchádzalo v celom rozsahu a nezistil dôvody k jeho zmene ani k zrušeniu. Pri vydávaní rozhodnutia vychádzal z predloženého spisového materiálu, a to správy o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy zo dňa 05. novembra 2014, záznamu o podaní vysvetlenia L. T. C. P. zo dňa 19. augusta 2014, záznamu podaní vysvetlenia T. T. T. X. zo dňa 19. augusta 2014, záznamu o podaní vysvetlenia L. Y. zo dňa 09. septembra 2014, záznamu o podaní vysvetlenia T. N.É. zo dňa 03. novembra 2014 a 10. novembra 2014, fotodokumentácie, výpisu z evidenčnej karty vodiča T. N. zo dňa 05. novembra 2014, výpisu z evidenčnej karty vozidla ev. č.: L. zo dňa 06. novembra 2014, fotokópie knihy prevádzky dopravného prostriedku, rozkazu o uložení sankcie za priestupok zo dňa 10. novembra 2014, odporu proti rozkazu zo dňa 15. januára 2015, predvolania na ústne pojednávanie o priestupku zo dňa 06. februára 2015, zápisnice z ústneho pojednávania o priestupku zo dňa 04. marca 2015, rozhodnutia o priestupku zo dňa 04. marca 2015, odvolania proti rozhodnutiu o priestupku, stanoviska prvostupňového správneho orgánu k podanému odvolaniu zo dňa 20. apríla 2015 a ďalších písomnosti tvoriacich súčasť spisového materiálu. Zo záznamu o podaní vysvetlenia T. P. zo dňa 19. augusta 2014 okrem iného vyplýva, že pri vedení služobného motorového vozidla v smere od Sekčova do centra mesta popod viadukt, pri križovatke s Ul. Nižnianskou pred nimi idúci vodič vozidla Hyundai Getz náhle zastavil pri krajnici, pričom menovaný so svojim spolujazdcom - T. X. spoločne pozerali do vozidla, ktoré náhle zastavilo. Menovaný ako vodiča tohto vozidla opoznal T. N., ktorý v ruke držal mobilný telefón, ktorý mal zadnou časťou nasmerovaný na služobné vozidlo. Tomuto konaniu T. N. menovaný nevenoval pozornosť a v jazde pokračoval na Ul. Bardejovskú, v smere do centra mesta. Na uvedenej ulici viedol služobné vozidlo v pravom jazdnom pruhu, pričom na úrovni ČS Lukoil ich T. N. jazdiači s vozidlom Hyundai Getz v ľavom jazdnom pruhu dostihol a jazdil vedľa služobného vozidla. Počas tejto jazdy si menovaný všimol, že T. N. má pravú ruku natiahnutú smerom k služobnému vozidlu a v ruke držal mobilný telefón. Následne na Ul. Duklianskej pred ČS Slovnaft menovaný odbočoval vpravo s vozidlom na útvar na Kúty a T. N. odbočil vľavo k ČS OMV. Počas toho sa menovaný pozeral smerom k vozidlu vedenému T. N., pričom videl ako tento cez otvorené okno vystrčil ruku a vztýčeným prostredníkom ukázal smerom k služobnému vozidlu. Obdobné skutočnosti vyplývajú aj zo záznamu o podaní vysvetlenia T. T. X. zo dňa 19. augusta 2014 - spolujazdca T. P. a síce, že počas jazdy v pravom jazdnom pruhu na Ul. Bardejovskej pri ČS Lukoil sa na ich úroveň v ľavom jazdnom pruhu dostalo vozidlo Hyundai Getz, vedené T. N., ktorého jednoznačne opoznal, pričom zreteľne videl ako má T. N. natiahnutú pravú ruku, v ktorej drží mobilný telefón, ktorý má nasmerovaný na služobné vozidlo. Pri odbočovaní T. N. vľavo na Ul. Duklianskej k ČS OMV cez otvorené okno vystrčil ruku a vztýčeným prostredníkom ukázal smerom k služobnému vozidlu. K veci podal vysvetlenie aj L. Y. - vlastník vozidla Hyundai Getz, ktorý do záznamu o podaní vysvetlenia zo dňa 09. septembra 2014 uviedol, že predmetné vozidlo zapožičal T. N., ktorý ho s jeho súhlasom užíva už cca 3 roky. Zo záznamu o podaní vysvetlenia T. N. zo dňa 03. novembra 2014 okrem iného vyplýva, že dňa 19. augusta 2014 v čase o 13:10 hod. viedol motorové vozidlo zn. Hyundai Getz, ev. č. L. po Ul. Makarenkovej, následne K2, Cintorínskej a Bardejovskej v Prešove, kde bol prenasledovaný vozidlom ev. č. I...., ktoré pozná a vie, že ide o služobné vozidlo.

Menovanému bolo podozrivé, či nedošlo k zneužitiu právomoci verejného činiteľa. Príslušníci PZ vo vozidle zle videli čo drží v ruke, nakoľko podľa jeho slov držal v ruke škrabku na ľad, ktorú prikladá k spisu. Vyhláška hovorí o tom, že nesmie obsluhovať telefónny prístroj, pričom výkladový slovník jasne hovorí o tom, čo je telefónny prístroj, preto k žiadnemu priestupku nedošlo. Dňa 10. novembra 2014 T. N. doplnil svoje vyjadrenie zo dňa 03. novembra 2014, pričom uviedol, že si nepamätá na žiadne hanlivé gesto, ktoré mal ukázať k služobnému vozidlu a žiadne hanlivé gestá neukazoval. Spisový materiál zároveň obsahuje fotodokumentáciu predmetu, ktorý mal T. N. počas vedenia vozidla držať v ruke. Zachytený predmet je nápadne podobný s telefónnym prístrojom. Predná strana predmetu v hornej časti je označená značkou „SonyEricsson“ a v spodnej časti „XPERIA“, medzi týmito nápismi je plocha pripomínajúca display mobilného telefónneho prístroja s tromi ikonami na pracovnej ploche. Zároveň plocha pripomínajúca display vykazuje známky poškodenia v ľavej časti predmetu a v ľavom dolnom rohu. Zadná časť predmetu obsahuje tri časti kruhového tvaru pripomínajúce objektív kamery, resp. fotoaparátu, blesk a logo firmy Sony Ericsson. Ďalej obsahuje časť obdĺžnikového tvaru s nápisom „SKRABKA NA LAD“. Na uvedenom základe správny orgán ODI v Prešove dňa 10. decembra 2014 vydal rozkaz o uložení sankcie za priestupok, ktorým uznal T. N. vinným z porušenia § 4 ods. 2 písm. l/, m/ Zákona o cestnej premávke, a tým zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/ Zákona o priestupkoch. Zároveň menovanému uložil sankciu, a to pokutu vo výške 80,- €. Predmetný rozkaz T. N. osobne prezval dňa 30. decembra 2014 a v súlade jeho poučením podal proti rozkazu odpor v zákonnej lehote. V podanom odpore uviedol obdobné skutočnosti ako v už opísanom odvolaní proti rozhodnutiu o priestupku. Okrem iného navrhol správny orgán zistiť, či hliadka PZ, ktorá ho údajne videla, nemala v tom čase - august 2014 dovolenku. Podaním odporcu sa rozkaz v zmysle § 87 ods. 4 Zákona o priestupkoch zrušil a správny orgán ODI v Prešove pokračoval v konaní predvolaním účastníka konania na ústne pojednávanie o priestupku, ktorého termín stanovil na deň 04. marca 2015. V stanovenom termíne sa účastník konania osobne dostavil na ústne pojednávanie, kde po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu a zákonnom poučení uviedol, že v celom rozsahu trvá na vyjadrení zo dňa 09. januára 2015 (pozn. odpor proti rozkazu), a to je všetko, čo chce k veci uviesť. Na nasledujúce otázky správneho orgánu odpovedal spôsobom, že všetko už uviedol na OO PZ Prešov - Sever, resp. je to v spise. Odvolací správny orgán dospel k záveru, že vyjadrenia T. N. zabezpečené v štádiu objasňovania priestupku a jeho vyjadrenia v podaných opravných prostriedkoch proti rozhodnutiu správneho orgánu ODI v Prešove si v podstatných častiach odporujú, nezhodujú a na tomto základe ich hodnotí ako klamlivé, zavádzajúce a účelové.

Krajský súd z obsahu administratívnych spisov žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa vyvodil, že žalobca do záznamu o podaní vysvetlenia podľa § 60 ods. 2 zákona o priestupkoch v znení neskorších predpisov dňa 03. novembra 2014 č. p.: ORPZ-PO-OPP3-292/2014-P na Obvodnom oddelení Policajného zboru Prešov - Sever uviedol, že po zákonnom poučení, ktoré mu v plnej miere porozumel, k veci uvádza, že dňa 19. augusta 2014 v čase o 13:10 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Hyundai Getz, ev. č.: L. XXXEU, ktoré užíva so súhlasom majiteľa vozidla L. Y. v E.D., po Ul. T., vozidla I. je služobné auto Ministerstva vnútra, ktoré dôverne pozná a niekoľkokrát sa v tomto takisto viezol. Menovaný ďalej uviedol, že keď vozidlo zbadal na Ul. T. a vedel, o aké vozidlo sa jedná, bolo mu podozrivé, či nedošlo k zneužitiu právomoci verejného činiteľa, nakoľko takéto vozidlo má slúžiť pri akciách voči najzávažnejším kriminálnym živlom a prevoz chránených svedkov a nie na prevoz stavebného materiálu... . T. N. ďalej uviedol, že bol týmto vozidlom prenasledovaný po Ul. T. smerom na Ul. K2, následne bol vozidlom prenasledovaný k Ul. S. po Ul. X. smerom do Prešova. Príslušníci v aute zrejme nadmerným užívaním anabolík a steroidov zle videli, čo T. N. drží v ruke, nakoľko podľa slov T. N. držal v ruke škrabku na ľad, ktorú menovaný prikladá k spisu. T. N. ďalej uviedol, že vyhláška hovorí o tom, že vodič nesmie obsluhovať telefónny prístroj, pričom výkladový slovník jasne hovorí o tom, čo je telefónny prístroj, preto k žiadnemu priestupku podľa slov T. N. nedošlo. T. N. ďalej uviedol, že túto vec treba odstúpiť na SKIS KE pre podozrenie zo zneužitia právomoci verejného činiteľa, ktorého sa mal dopustiť príslušník PPÚ Prešov tým, že svojvoľne používal toto auto pre súkromnú potrebu... . Tento záznam je opatrený textom T. N., nečitateľný podpis. Žalobca v priebehu priestupkového konania nepoprel, že tento záznam o podaní vysvetlenia podpísal, až následne začal tvrdiť, že porušenia povinnosti vodiča podľa § 4 ods. 2 písm. l/ nedošlo v uvedený deň, a že išlo o neskoršie obdobie. Tieto námietky žalobcu krajský súd považuje za účelové, irrelevantné, a je toho

názoru, že v súlade so zákonom postupovali správne orgány, ak dospeli k záveru, že v konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobca porušil povinnosť upravenú v § 4 ods. 2 písm. l/, pretože počas vedenia vozidla vykonával inú obdobnú činnosť, ktorá nesúvisí s vedením vozidla, teda držal podľa jeho názoru škrabku na ľad a nevenoval sa dostatočne vedeniu osobného motorového vozidla. Pre posúdenie naplnenia skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods. 2 písm. l/ zákona o priestupkoch v znení neskorších predpisov v spojení s § 4 ods. 2 písm. l/ je nepodstatné, či žalobca držal v ruke mobilný telefón alebo jeho maketu, o ktorej tvrdí, že ide o škrabku na ľad. O spáchaní priestupku jednoznačne svedčí obsah záznamu o podaní vysvetlenia žalobcom dňa 03. novembra 2014. Krajský súd poukázal, že podľa súdnej judikatúry, a to na základe rozsudkov Európskeho súdu pre ľudské práva je zdôrazňované, že vo veciach priestupkov ide o veci trestného charakteru bez ohľadu na relatívne nízke sankcie. Vo všetkých veciach trestného charakteru musí mať osoba, proti ktorej sa vedie konanie, možnosť domôcť sa práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru a s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 8Sžo/87/2008 zo dňa 29. apríla 2008. Medzi základné princípy trestného práva patrí aj princíp in dubio pro reo, teda v pochybnostiach v prospech obvineného, ktorá platí aj pre administratívne trestanie a ďalej právo na odôvodnenie rozhodnutia, ktorým sa ukladá správna sankcia. Ďalej platí princíp, že dôkazné bremeno v konaní spočíva na správnom orgáne. Krajský súd z obsahu administratívneho spisu ďalej vyvodil, a táto skutočnosť je medzi účastníkmi konania sporná, že žalobca použil hanlivé gestá vo vzťahu k inému účastníkovi cestnej premávky, čo vyplýva z obsahov záznamu o podaní vysvetlenia podľa § 59 ods. 3 Zákona o priestupkoch zo dňa 19. augusta 2014 č. p.: ORPZ-PO-OPPS-292/2014-P L.. T.. C. P., ktorý záznam okrem iného uvádza, že počas toho ako sa L.. T.. P. spoločne s T.. T.. X. pozreli smerom k vozidlu, ktoré viedol T. N., tento cez otvorené okno vystrčil ruku a vztýčeným prostredníkom ukázal smerom k služobnému vozidlu. Rovnaký údaj vyplýva aj zo záznamu o podaní vysvetlenia zo dňa 19. augusta 2014 T.. T.. T. X.. Z uvedeného teda vyplýva, že je tu tvrdenie proti tvrdeniu, keď žalobca popiera, žeby bol vo vzťahu k posádke osobného motorového vozidla príslušníkom Policajného zboru použil hanlivé gesto a tvrdeniam príslušníkov Policajného zboru. Krajský súd vychádzal z právneho názoru uvedeného v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 10Sžd/7/2013 zo dňa 26. júna 2013 a z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 1Sžd/39/2012 zo dňa 20. februára 2014, z ktorých vyplýva, že výpoveď policajta má takú istú váhu ako výpoveď obvineného z dopravného priestupku. Za stavu, ak existuje výpoveď policajtov a výpoveď obvineného, ktorý tvrdí, že priestupok nespáchal, tieto majú rovnakú váhu, a teda pri neexistencii iných dôkazov vzniká dôkazná núdza. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a na námietky žalobcu vo vzťahu k zaujatosti príslušníka Policajného zboru C. P.W. sa žalovaný s odvolacími námietkami dostatočne a presvedčivo nevyrovnal a skutkový stav nebol zistený dostatočne. Po preskúmaní rozhodnutia žalovaného v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, a preto podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie a uložil žalovanému vykonať dokazovanie na preukázanie naplnenia obsahu porušenia povinnosti vodiča žalobcom podľa § 4 ods. 2 písm. m/ zákona o cestnej premávke s tým, že pokiaľ nepochybniteľne porušenie tejto povinnosti žalobcom nebude preukázané, môže žalobca byť postihnutý iba za priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. l/ iba v spojení s ustanovením § 4 ods. 2 písm. l/ Zákona o cestnej premávke.

Náhradu trov konania podľa § 250k ods. 1 OSP priznal žalobcovi, ktorý mal úspech v konaní, a to náhradu trov právneho zastúpenia za 4 úkony právnej služby s príslušným režijným paušálom.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote z dôvodu § 205 ods. 2 písm. f/ OSP odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu zmenil tak, že žalobu zamietne. Uviedol, že KDI v Prešove - ako príslušný odvolací správny orgán, preskúmal napadnuté rozhodnutie o priestupku, ktoré vydal ODI v Prešove 04. marca 2015 pod č. p.: ORPZ-PO-ODI2-844/2014-P, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo v celom rozsahu, rozhodnutie o priestupku v zmysle § 59 ods. 2 správneho poriadku potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol. T. N. podal žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia, pričom krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo konštatoval, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci, napadnuté rozhodnutie zrušil a vec v zmysle § 250j ods. 2 písm. c/ OSP vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Dôvodom na zrušenie preskúmaného rozhodnutia a vrátenia

veci žalovanému bola skutočnosť týkajúca sa dokazovania porušenia § 4 ods. 2 písm. m/ zákona o cestnej premávke žalobcom. Nakoľko v predmetnom prípade ide o tvrdenie príslušníkov Policajného zboru proti tvrdeniu, keď žalobca popiera, že by bol vo vzťahu k posádke osobného motorového vozidla, príslušníkom Policajného zboru použil hanlivé gesto. Je všeobecne známe, že bremeno dôkazu v konaniach, v ktorých sa vyvodzuje administratívno-právna zodpovednosť zaťažuje správny orgán a dokazovanie je fakticky podstatou konania o správnych deliktach. Dokazovanie je teda súborom procesných úkonov a vyjadruje vzťah medzi hmotnoprávnou zásadou zákonného vymedzenia správnych deliktov a správnych sankcií a procesnoprávnym pravidlom stíhania obvineného zo správneho deliktu len zo zákonných dôvodov a ide teda o stav, v ktorom orgán verejnej správy skúma pravdivosť svojho subjektívneho presvedčenia o vine obvineného, ale súčasne je pri realizácii všetkých úkonov viazaný právom. Tak, ako je zrejmé, iné dôkazy o naplnení skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona o priestupkoch v spojení s § 4 ods. 2 písm. m/ zákona o cestnej premávke okrem výpovede svedkov neexistujú. Za stavu, ak existuje výpoveď policajtov a výpoveď obvineného, ktorý tvrdí, že priestupok sa nestal, tieto majú rovnakú váhu, a teda pri neexistencii iných dôkazov vzniká dôkazná núdza. V tejto súvislosti KS v Prešove poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 8Sžo/87/2008 zo dňa 29. apríla 2008, 10Sžd/7/2013 zo dňa 26. júna 2013 a 1Sžd/39/2012 zo dňa 20. februára 2014. Po takomto dôkladnom posúdení odôvodnenia napadnutého rozsudku žalovaný zistil, že dôvodom na zrušenia preskúmaného rozhodnutia žalovaného bola skutočnosť, že porušenie ustanovenia § 4 ods. 2 písm. m/ zákona o cestnej premávke žalobcom vyplývalo iba z vyjadrení príslušníkov Policajného zboru, ktoré boli konfrontované s vyjadrením žalobcu. Vzhľadom k tomu, že na preukázanie tohto porušenia neexistuje iný dôkazný prostriedok vznikla dôkazná núdza. V prvom rade žalovaný považuje za potrebné uviesť, že svedkovia - príslušníci Policajného zboru vypovedali o udalosti tak, ako to zaznamenali svojimi vnemami, ich výpovede sú zhodné v tom, že videli žalobcu ako vodiča vozidla, ktorý keď začal odbočovať s vozidlom vľavo cez otvorené okno vystrčil ruku a vztýčeným prostredníkom (vztýčený prostredník je všeobecne považovaný za hanlivé gesto) ukázal smerom k služobnému vozidlu. Tak ako to žalovaný uviedol už v odôvodnení rozhodnutia, uvedené gesto je špecifické a nezameniteľné s inými gestami. Posúdením predmetného gesta vodičom vozidla, toto gesto nemohlo byť zamenené s iným gestom, resp. ani ho nemohlo čo i len pripomínať, ako aj s poukazom, že predmetné gesto nie je merateľná veličina, ktorej existenciu je potrebné dokazovať technickým prostriedkom, má žalovaný za to, že subjektívna stránka hodnotenia svedkov nemôže spôsobiť spochybnenie nimi vnímanej a následne opísanej udalosti. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžd/11/2014 zo dňa 27. októbra 2014. Na tomto základe a teda, že v predmetnej veci neexistuje záznam technického prostriedku žalovaný hodnotil dva rovnocenné dôkazné prostriedky a síce vyjadrenie svedkov vo vzájomnej súvislosti s vyjadrením žalobcu. Zistil tak, že vyjadrenie žalobcu, vo vzťahu k obvineniu, resp. podozreniu, že ako vodič použil voči ostatným účastníkom cestnej premávky hanlivé gesto zo dňa 03. novembra 2014 neobsahuje zmienku o hanlivom geste, teda žalobca nepovažoval za potrebné sa k uvedenému žiadnym spôsobom vyjadriť, pričom jeho vyjadrenie zo dňa 10. novembra 2014 obsahuje, napriek svojmu stručnému obsahu, rozpor spočívajúci v tom, že žalobca si na jednej strane nepamätá žiadne hanlivé gesto, ktoré mal ukázať a na druhej strane si je istý, že žiadne hanlivé gesto neukázal. Ak teda si je žalobca istý, že žiadne hanlivé gesto neukázal, tak ako to prezentoval, potom jeho vyjadrenie, že si na takúto skutočnosť nespomína je nelogické. Uvedený rozpor podľa názoru žalovaného znižuje hodnovernosť žalobcom opísaných skutočností. Aj keď je nepochybné, že bolo povinnosťou správneho orgánu spáchanie skutku žalobcovi preukázať neznamená to, že takýmto dôkazom je len dôkaz zabezpečený technickým zariadením, alebo inou nestrannou osobou, pretože to zo zákona o priestupkoch nevyplýva. Každú vec je potrebné posudzovať individuálne a podľa konkrétnych okolností. Vzhľadom na konkrétne okolnosti a síce vyjadrenie svedkov, ktoré sú zhodné v tom, že obaja videli protiprávne konanie žalobcu a rozporné vyjadrenie žalobcu, ktorý protiprávne konanie popiera, žalovaný považuje za preukázané, že porušením § 4 ods. 2 písm. m/ zákona o cestnej premávke sa žalobca dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona o priestupkoch. Odlišné vyjadrenie žalobcu spočívajúce v tom, že hanlivé gesto nepoužil, resp., že si na túto skutočnosť nespomína, vzhľadom na jeho vyjadrenie, ktorým telefónny prístroj označil ako „škrabku na ľad“ nemôže podľa názoru žalovaného spochybniť tvrdenie dvoch svedkov, v tomto prípade príslušníkov Policajného zboru. Vyjadrenie žalobcu, že počas jazdy držal v ruke škrabku na ľad a

predloženie fotografie telefónneho prístroja s nápisom „Škrabka na ľad“ znamená arogantný prístup žalobcu k orgánom konajúcim v predmetnej veci. Porušenie povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. m/ zákona o cestnej premávke žalobcom považuje žalovaný za dostatočne preukázané aj z dôvodu, že žalobca sa počas vedenia vozidla dopustil aj iného porušenia pravidiel cestnej premávky - § 4 ods. 2 písm. l/ zákona o cestnej premávke, ktoré obdobne ako hanlivé gesto bolo preukázané „iba“ vyjadrením svedkov. O porušení ustanovenia § 4 ods. 2 písm. l/ zákona o cestnej premávke nemal KS v Prešove pochybnosť. K tomuto záveru dospel KS v Prešove na základe vyjadrenia žalobcu zo dňa 03. novembra 2014. Uvedené pre žalovaného znamená, že KS v Prešove pri preskúmaní tohto rozhodnutia v zásade neprihliadal na výpovede svedkov a jeho rozhodnutie vychádza výlučne z posúdenia, či sa žalobca počas konania o priestupku k skutku, ktorý mu je kladený za vinu prizná (aj keď neúmyselne, ako tomu bolo v tomto prípade), alebo nie. S uvedeným právnym posúdením veci KS v Prešove sa žalovaný principiálne nemôže stotožniť, nakoľko by to znamenalo, že akékoľvek protiprávne konanie osoby, (priestupok, správny delikt, dokonca aj trestný čin) ktoré by nebolo zadokumentované technickým prostriedkom (nestranná osoba nepostačuje, nakoľko by išlo „iba“ o ďalšie vyjadrenie) a ktorého spáchanie by si páchatel' nepriznal by nebolo možné právoplatne odsúdiť. S týmto súvisí aj nemožnosť uloženia sankcie, resp. trestu, ktorý by páchatel'a viedol k dodržiavaniu zákonov. Takýto postup by znamenal, že policajt, ktorý nebude vybavený technickým záznamovým zariadením, ktoré zachytáva jeho okolie v rozsahu 360° nevykonaná žiadny služobný zákrok, aj keď sa osoba, ktorá sa nachádza v jeho bezprostrednej blízkosti dopustí čo i len priestupku, nehovoriac o trestnom čine. Žalovaný sa môže iba domýšľať, čo by nastalo, ak by žalobca uvedené gesto použil voči senátu KS v Prešove v čase pojednávania, resp. pri vyhlásení rozsudku. S poukazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku KS v Prešove má žalovaný za to, že v takomto prípade by senát KS v Prešove nemohol voči osobe, ktorá takéto gesto použije, avšak jeho použitie si neprizná uplatniť žiadne postupy, nakoľko v konečnom dôsledku tým, že to nie je zachytené kamerovým záznamom a toto gesto nemožno ináč preukázať (vyjadrenia členov senátu by podľa odôvodnenia rozsudku nemohli byť dostatočné na preukázanie skutku) a teda sa v podstate „nič nestalo“. S odôvodnením napadnutého rozsudku žalovaný nesúhlasí aj z dôvodu, že v predchádzajúcich konaniach (napr. 1S/69/2012-49 zo dňa 23. januára 2013, 3S/61/2012-31 zo dňa 17. mája 2013), na základe obdobne zisteného stavu veci, t. j. zodpovednosť za priestupok bola vyvedená na základe vyjadrenia policajta/ov, proti ktorému stálo odlišné vyjadrenie žalobcov, KS v Prešove rozhodol tak, že žalobu zamietol. K rozsudkom na ktoré poukázal KS v Prešove v odôvodnení svojho rozsudku žalovaný uvádza, že po oboznámení sa s predmetnými rozsudkami zistil, že dôvodom na zrušenie preskúmaných rozhodnutí bola skutočnosť, že v konaní o priestupku bolo rozhodnuté bez výpovede, resp. výpovedí zakročujúcich policajtov, ktorí boli zároveň svedkami priestupku (1Sžd/39/2012 zo dňa 20. februára 2014), v konaní o priestupku neboli zákonne vypočutí svedkovia priestupku (sp. zn.: 10Sžd/7/2013 zo dňa 26. júna 2013) a v konaní o priestupku mala žalobkyňa opodstatnené výhrady voči znaleckému posudku aj na základe ktorého bolo vo veci meritórne rozhodnuté (8Sžo/87/2008 zo dňa 29. apríla 2008). Predmetné rozsudky žalovaný vníma ako jeden celok, ktorý pojednáva o jednej konkrétnej veci, pričom odôvodnenie rozsudku nemožno rozdeliť na časti, ktorými podľa potreby je možné odôvodniť rozhodnutie v inej veci, ktorá aj keď môže mať spoločné znaky vo svojej podstate je rozdielna. Preskúmaná vec, aj keď má určité znaky s vecami, ktorých sa týkajú vymenované rozsudky je odlišná, a teda nemožno na ňu aplikovať závery vyplývajúce z týchto rozsudkov. KS v Prešove v odôvodnení rozsudku nepoukázal na rozsudky NS SR ako celok, ale poukázal iba na vybrané časti vymenovaných rozsudkov, ktoré samostatne nemôžu naznačovať názor NS SR. Žalovaný sa ďalej nestotožňuje s názorom KS v Prešove v tom, že sa žalovaný nevysporiadal s námietkami žalobcu vo vzťahu k zaujatosti príslušníka Policajného zboru C. P.. V prvom rade považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že žalobca žiadnu námietku zaujatosti nevzniesol. Skutočnosti, ktoré uviedol žalovaný, považuje za opis vzájomného vzťahu žalobcu s jeho príbuzným, čo nie je smerodajné v preskúmanom prípade. Navyše oznámenie o spáchaní priestupku na OO PZ nebolo vykonané príbuzným žalobcu, ale jeho nadriadeným C. P.. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na Vyjadrenie k žalobe zo dňa 13. októbra 2015 (str. č. 3), pričom naďalej trvá na tom, že neštandardné rodinné vzťahy medzi žalobcom a jeho bratrancom - príslušníkom Policajného zboru, nemôžu znamenať, že akýkoľvek úkon Policajného zboru proti žalobcovi bude hodnotený ako zaujatý. Navyše, ak uvedené bolo dôvodom na zrušenie rozhodnutia, potom sa názor KS v Prešove, ktorým vyslovil jednoznačnosť preukázania porušenia § 4 ods. 2 písm. l/ zákona o cestnej premávke (na základe vyjadrenia svedka s

možnou zaujatosťou ktorého sa žalovaný nevysporiadal) žalobcom, žalovanému javí ako účelový. Žalovaný ďalej k veci uvádza, že aj keby vyjadrenia žalobcu vo vzťahu k osobe C. P. posúdil ako námietku zaujatosti, nemal zákonnú možnosť sa s takouto námietkou vysporiadať (v ustanoveniach zákona o správnom konaní je povinnosťou vysporiadať sa s námietkou zaujatosti proti zamestnancovi správneho orgánu a nie svedka, či inej osoby), nakoľko menovaný C. P. bol osobou, ktorá spoločne inou osobou oznámila spáchanie priestupku žalobcom na OO PZ - bol teda svedok protiprávneho konania. Predmetné oznámenie preveroval orgán Policajného zboru oprávnený objasňovať priestupky, ktorý po objasnení veci túto predložil správne orgánu, pričom žalobca ani okrajovo zaujatosť orgánu Policajného zboru oprávneného objasňovať priestupky, resp. prejednávať priestupky nenapáda. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný nepovažoval za potrebné v tomto smere vysporiadať sa s tvrdením žalobcu.

Žalobca sa v súdom stanovenej lehote k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 211 a nasl. OSP) v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného a dospel k záveru, že tomuto odvolaniu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 29. marca 2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 a 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta OSP). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t. j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá OSP). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t. j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po dôkladnom oboznámení sa s administratívnym spisom správneho orgánu prvého stupňa a po dôkladnom oboznámení sa s administratívnym spisom odvolacieho správneho orgánu, z obsahu správnych spisov zistil, že L.. T.. C. P. mal dňa 19. augusta 2014 vykonávať spolu s T.. T.. T. X. služobnú činnosť na služobnom motorovom vozidle zn. Audi A6, EČV: I. XXXCB, čiernej farby, pričom títo mali byť totožného dňa v čase o 13:10 hod. svedkami porušenia dopravných predpisov zo strany žalobcu. Následne totožného dňa podal o 13:35 hod. L.. T.. C. P. oznámenie podľa § 59 ods. 3 zákona o priestupkoch o podozrení zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky žalobcom na skutkovom základe, ako je uvedené vyššie. Totožného dňa v čase o 13:50 hod. (evidentne nadväzujúc na podanie oznámenia) podal T.. T.. T. X. vysvetlenie podľa § 60 ods. 2 zákona o priestupkoch, kde vypovedal prakticky zhodne. Vychádzajúc z „Knihy prevádzky dopravného prostriedku“, menovaní mali dňa 19. augusta 2014 pridelené služobné motorové vozidlo „AUDI A6 EČ: W. XXXBZ s rezortným číslom 75 483“ s odchodom o 12:00 hod. a príchodom o 15:10 hod. a trasou „Kúty - Sekčov, Ľubotice, Šváby a späť“. Dňa 09. septembra 2014 podal L. Y.Č. (vlastník OMV EČV: L. XXXEU) vysvetlenie podľa § 60 ods. 2 zákona o priestupkoch, ktorý uviedol, že predmetné motorové vozidlo nepoužíva, toto dlhodobu požičiava žalobcovi a nevie, kto v inkriminovanom čase viedol predmetné vozidlo. Dňa 03. novembra 2014 podal žalobca vysvetlenie podľa § 60 ods. 2 zákona o priestupkoch, ktorý poprel spáchanie skutkov, uviedol, že počas jazdy nepoužíval telefón, držal v ruke „škrabku na ľad“, ktorú predložil (a ktorá je vernou maketou mobilného zariadenia, bez príslušných funkcionalít). Mal podozrenie zo zneužívania služobného motorového vozidla L.. T.. C. P. a T.. T.. T. X.. Uviedol, že voči menovaným vystupuje ako svedok v trestnom konaní, a preto považuje túto vec za útok na jeho osobu. Svoje vysvetlenie doplnil dňa 10. novembra 2014 tak, že uviedol, že si nepamätá žiadne hanlivé gestá, ktoré mal ukazovať k služobnému vozidlu a žiadne hanlivé gestá neukazoval. Súčasťou administratívneho spisu správneho orgánu prvého stupňa je aj Evidenčná karta vodiča (žalobcu) vyžiadaná dňa 05. novembra 2014 o 19:23 hod. a Evidenčná karta vozidla EČ: L. XXXEU vyžiadaná dňa 06. novembra 2014 o 08:04 hod..

Krajský súd vyhodnotil dôkaznú situáciu primárne vychádzajúc z výpovedi svedkov L.. T.. C. P. a T.. T.. T. X., ktoré konfrontoval s výpoveďou žalobcu. Vzhľadom na sčasti súhlasné vyjadrenia menovaných dospel k záveru, že žalobca pri vedení motorového vozidla simuloval prácu s mobilným telefónom, čím porušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. 1/ zákona o cestnej premávke, nakoľko vykonávať inú obdobnú činnosť, ako je používanie telefónneho prístroja, ktorá nesúvisí s vedením vozidla. Simulovaním natáčania vozidla oznamovateľov vykonával činnosť, ktorá simuluje obsluhovanie telefónneho prístroja, čo je predmetom zákonnej reštrikcie, ako prostriedok zabezpečovania bezpečnosti cestnej premávky. Z pohľadu zákonom chráneného verejného záujmu - bezpečnosť cestnej premávky, je irelevantné, či páchatel' skutočne videozáznam vytvára, resp. či použité zariadenie je danému účelu spôsobilé, keď simulácia činnosti pôsobí na pozornosť vodiča rovnako, ako reálna činnosť. S uvedeným korešponduje výpoveď oznamovateľa a svedka T.. T.. T. X., ktorí zhodne uvádzajú, že "...T. N. má natiagnutú pravú ruku, v ktorej drží mobilný telefón, ktorý mal nasmerovaný na ich služobné motorové vozidlo...", resp. "...tento má pravú ruku natiagnutú smerom k ich vozidlo, v ktorej držal mobilný telefón nasmerovaný na služobné vozidlo...". S uvedeným korešponduje aj výpoveď žalobcu, ktorý uviedol: "Príslušníci v aute zrejme nadmerným používaním steroidov zle videli čo drží v ruke, nakoľko držal v ruke škrabku na ľad". Je evidentné, že žalobca vzhľadom na svoj postoj k danej situácii, keď mal podozrenie či nedošlo k zneužitiu právomoci verejného činiteľa, nakoľko vozidlo oznamovateľov "...má slúžiť pri akciách voči najzávažnejším kriminálnym živlom a prevoz chránených svedkov a nie na prevoz stavebného materiálu a kuriev a podobne..." a vzhľadom na svoju evidentne účelovú obranu, keď uviedol, že "...vyhláška hovorí o tom, že vodič nesmie obsluhovať telefónny prístroj, pričom výkladový slovník jasne hovorí o tom, čo je telefónny prístroj, preto k žiadnemu priestupku nedošlo..." natáčanie vozidla simuloval, pričom motívom tohto konania mohli byť osobné záležitosti a rozbroje medzi ním a L.. T.. C. P. a T.. T.. T. X.. Zároveň však krajský súd vzhľadom na rozporné vyjadrenia svedkov L.. T.. C. P. a T.. T.. T. X., ktoré konfrontoval s výpoveďou žalobcu, vo vzťahu k porušeniu ustanovenia

§ 4 ods. 2 písm. m/ zákona o cestnej premávke, skonštatoval dôkaznú núdzu z dôvodu neodstránených rozporov medzi jednotlivými výpoveďami.

Žalovaný v rámci odvolacieho konania poukázal na to, že výpoveď príslušníka polície je dôkaz ako ktorýkoľvek iný, pričom v prejednávanej veci sú ich výpovede zhodné a dostatočne žalobcu ako páchatel'a priestupku usvedčujú. Uvedený záver vyplýva aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžd/11/2014 zo dňa 27. októbra 2015, podľa ktorého cit. „Výpoveď príslušníka polície je dôkaz ako ktorýkoľvek iný, nemá ani väčšiu ani menšiu procesnú váhu, než ktorýkoľvek iný dôkaz. Ak je vykonaný riadnym procesným spôsobom - v súlade so zákonom a jeho obsah nie je v rozpore s inými tvrdeniami preukazujúcimi ako ku skutku došlo, nie je možné ho spochybňovať iba preto, že príslušník polície voči podozrivému z priestupku zakročuje ako prvý a je v zásade v jeho záujme usvedčiť priestupcu zo spáchania priestupku. Až v prípade, ak je inými dôkazmi preukázané neobjektívne a prípadne zaujaté tvrdenie príslušníka polície o ním dokumentovanom skutku, je potrebné v súlade so zákonom o priestupkoch a správnym poriadkom zadovážovať a vykonať ďalšie dôkazy. V prerokúvanom prípade len výpoveď žalobcu stála proti výpoveďiam príslušníkov polície, ktoré v zásade neboli spochybnené. Odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní za dôvodné, naopak považoval ich predovšetkým za účelové v snahe zbaviť sa zodpovednosti za jeho protiprávne konanie, ktoré mal vychádzať z pripojeného spisového materiálu za spoľahlivo zistené.“

Situácia v prejednávanej veci však aplikáciu uvedeného záveru neumožňuje, nakoľko žalobca spochybňuje výpoveď príslušníkov PZ z dôvodu ich pomeru k jeho osobe. Napriek tomu, že L.. T.. C. P. a T.. T.. T. X. v prejednávanej veci vystupovali ako svedkovia a nie ako zamestnanci správneho orgánu, tzn. je potrebné dať za pravdu žalovanému, že tento nemohol rozhodovať o námietkach žalobcu ako o námietke zaujatosti zamestnanca správneho orgánu, skutočnosti tvrdené žalobcom sú zásadné a legitímne vznášajú pochybnosti o nezaujatosti vypovedajúcich príslušníkov PZ voči jeho osobe, a teda z objektívneho dôvodu možno mať o týchto výpoveďiach pochybnosti. Skutočnosť, že žalobca vystupuje voči oznamovateľovi údajného priestupku v inej trestnej veci ako svedok, zakladá pochybnosti, či oznámenie podozrenia z priestupku nie je osobne motivované za účelom spôsobiť žalobcovi ujmu. Navyše, podľa vyjadrení žalobcu, zo strany menovaného dochádza k „strpčovaniu mu života“, a to opakovane a dlhodobo. Autenticitu prednesov menovaných znižuje aj tá skutočnosť, že je evidentné, že podanie vysvetlenia podľa § 60 ods. 2 zákona o priestupkoch T.. T.. T. X. je takmer doslovným prepisom podania oznámenia L.. T.. C. P. s drobnými odchýlkami v rámci formulácie a skloňovania, ktoré sa nejavia ako autentický prejav menovaného. Možno, hoc sú svedkami totožnej udalosti v totožnom čase, spoľahlivo vylúčiť reálnosť takejto zhodnosti vo výpoveďiach dvoch osôb, bez ich vzájomného dohovoru, alebo svojvoľného opisu príslušných odsekov zápisníc o výsluchoch správnym orgánom. S uvedeným úzko korešponduje aj neštandardnosť postupu správneho orgánu, kedy, napriek tomu, že páchatel' údajného priestupku bol jednoznačne a bezpochyby identifikovaný v rámci oznámení L.. T.. C. P. a T.. T.H. X. dňa 19. augusta 2014, tento bol k veci prvý krát vypočutý až 03. novembra 2014, t. j. cca po 2 a pol mesiaci odo dňa spáchania údajného skutku, pričom v spisovom materiáli absentuje akákoľvek žiadosť o predĺženie lehoty na objasňovanie priestupku podľa interných predpisov správneho orgánu.

V rámci obsahu spisového materiálu boli zistené aj ďalšie závažné nezrovnalosti. Zo zápisnice o podaní oznámenia L.. T.. C. P. vyplýva, že „...menovaný dňa 19. augusta 2014 vykonával služobnú činnosť na úseku svojho zaradenia spoločne s L.. T.. C. P. na služobnom motorovom vozidle zn. Audi A6 EČ: I. XXXCB čiernej farby spoločne s T.. T.. T. X., pričom vodičom služobného vozidla bol menovaný...“. Zo zápisnice o podaní vysvetlenia T.. T. X. vyplýva, že „...dňa 19. augusta 2014 vykonával služobnú činnosť na úseku svojho zaradenia spoločne s L.. T.. C. P. na služobnom motorovom vozidle zn. Audi A6 EČ: I. XXXCB čiernej farby, ktoré v tom čase viedol L.. T.. C. P...“ Zo zápisnice o podaní vysvetlenia žalobcom vyplýva, že „...vozidlo I. XXX je služobné auto MV, ktoré dôverne pozná...“. Zároveň však z Knihy prevádzky dopravného prostriedku vyplýva, že dňa 19. augusta 2014 používal služobné vozidlo „AUDI A6 EČ: W. XXXBZ s rezortným číslom 75 483“ „C. P.“, a to v čase od 12:00 hod. do 15:10 hod., pričom vzhľadom na poznámku „Zmena vodiča T.. X.“ vodičom predmetného vozidla bol T.. T.. T. X. a za uvedený čas bolo s vozidlom najazdených 34 km na trase „Kúty - Sekčov,

Lubotice, Šváby a spät“.

Napriek tomu, že svedkovia vypovedajú, že dňa 19. augusta 2014 vykonával služobnú činnosť na služobnom motorovom vozidle zn. Audi A6 EČ: I. XXXCB čiernej farby, ktoré dňa 19. augusta 2014 mal vidieť a sledovať aj žalobca, svedkom bolo dňa 19. augusta 2014 v inkriminovanom čase pridelené služobné motorové vozidlo zn. Audi A6 EČ: W. XXXBZ. Svedkovia ďalej vypovedajú, že dňa 19. augusta 2014 bol vodičom prideleného služobného motorového vozidla L.. T.. C. P., avšak zo záznamov vyplýva, že došlo k zmene v osobe vodiča, a tým bol T.. T.. T. X.. Zároveň bolo zistené, že menovaní mali vykonávať služobnú činnosť v čase od 12:00 hod. do 15:10 hod. s prideleným motorovým vozidlom, pričom bezprostredne po spozorovaní údajného skutku o 13:10 hod. sa títo dostavili na Obvodné oddelenie PZ Prešov sever, kde v čase od 13:35 hod. do presne neurčeného času, najneskôr však 15:10 hod. vykonávali úkony spojené s objasňovaním údajného priestupku.

Ako ďalšiu nezrovnalosť odvolací súd zistil, že napriek tomu, že správny orgán si evidenčnú kartu vozidla Hyundai Getz, EČ: L. XXXEU vyžiadal až dňa 06. novembra 2014 v čase o 08:04 hod., dňa 09. septembra 2014 podal k veci vysvetlenie majiteľ a držiteľ predmetného vozidla L. Y., pričom z obsahu spisového materiálu nevyplýva, či tento bol vo veci predvolaný (a akým spôsobom), resp. či sa dostavil dobrovoľne a z akého dôvodu.

Vzhľadom na uvedené je potom nutné skonštatovať, že existujú závažné rozpory vo výpovediach žalobcu a jednotlivých svedkov, ktoré v priebehu konania neboli odstránené, a ktoré majú za následok záver o nedostatočne zistenom skutkovom stave. Vzhľadom k tomu, že krajský súd rozhodnutie žalovaného zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie, odvolací súd konštatuje správnosť rozhodnutia krajského súdu a z týchto podstatných dôvodov rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Okrem povinnosti uloženej žalovanému napadnutým rozsudkom bude tiež úlohou žalovaného odstrániť vyššie identifikované rozpory tak, aby požiadavka materiálnej pravdy bola splnená. V prípade ak sa správny orgán uvedené rozpory odstrániť nepodarí, všetky identifikované nezrovnalosti bude potrebné vykladať v zmysle zásady „in dubio pro reo“.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP a § 250k ods. 1 OSP s poukazom na § 151 OSP, tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko tento si nárok na náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, ako aj mu vzhľadom na jeho pasivitu v odvolacom konaní žiadne trovky nevznikli.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01. júla 2016.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9

zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.